

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (czwarta izba)

z dnia 24 listopada 2021 r.*

Służba publiczna – Personel EBI – Stan zdrowia – Zdolność do pracy –
Nieusprawiedliwiona nieobecność – Skarga o stwierdzenie nieważności –
Pojęcie niepełnosprawności – Nieograniczone prawo orzekania – Spory o charakterze
majątkowym – Wypłata renty inwalidzkiej z mocą wsteczną – Skarga o odszkodowanie

W sprawie T-370/20,

KL, którego reprezentowały L. Levi i A. Champetier, avocats,

strona skarżąca,

przeciwko

Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu (EBI), który reprezentowali G. Faedo i M. Loizou,
w charakterze pełnomocników, których wspierała A. Duron, avocate,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę na podstawie art. 270 TFUE i art. 50 a statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej: po pierwsze, o stwierdzenie nieważności decyzji EBI z dnia 8 lutego 2019 r. i z dnia 8 marca 2019 r. stwierdzających, że skarżący jest zdolny do pracy i że jest nieobecny w pracy bez usprawiedliwienia od dnia 18 lutego 2019 r. oraz, o ile to niezbędne, o stwierdzenie nieważności utrzymującej je w mocy decyzji prezesa EBI z dnia 16 marca 2020 r.; po drugie, o nakazanie EBI wypłaty skarżącemu renty inwalidzkiej z mocą wsteczną od dnia 1 lutego 2019 r.; oraz, po trzecie, o nakazanie tej instytucji wypłaty zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez skarżącego w następstwie tych decyzji,

SĄD (czwarta izba),

w składzie: S. Gervasoni, prezes, P. Nihoul (sprawozdawca) i R. Frendo, sędziowie,

sekretarz: L. Ramette, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 24 czerwca 2021 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: francuski.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 W latach 1997–2001 skarżący, KL, był zatrudniony przez Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) jako konsultant w zakresie informatyki.
- 2 Od dnia 1 września 2001 r. był on zatrudniony przez EBI na podstawie umowy na czas nieokreślony.
- 3 Po kilku okresach nieobecności skarżącego EBI poinformował go pismem z dnia 22 maja 2017 r., że A, lekarz zakładowy EBI orzekający o niezdolności do pracy, zalecił zastosowanie wobec niego systemu czasowej częściowej niezdolności do pracy (w wymiarze 50%) na okres sześciu miesięcy począwszy od dnia 1 czerwca 2017 r.
- 4 Pismem z dnia 1 czerwca 2017 r. skarżący zakwestionował wydane przez A zalecenie i złożył wniosek o wszczęcie procedury arbitrażu lekarskiego w celu przeprowadzenia oceny jego stanu zdrowia, który według niego wskazywał na całkowitą niezdolność do podjęcia obowiązków zawodowych w EBI.
- 5 Pismem skierowanym do skarżącego w dniu 9 października 2017 r. EBI wyjaśnił, że postępowanie, którego dotyczy wniosek, jest postępowaniem przewidzianym w art. 4 załącznika X do przepisów administracyjnych mających zastosowanie do członków personelu EBI, przyjętych w wykonaniu regulaminu pracowniczego EBI (zwanych dalej „przepisami administracyjnymi”), oraz poinformował go o wyznaczeniu B jako niezależnego lekarza do przeprowadzenia tego postępowania.
- 6 W dniu 18 października 2017 r. odbyła się wizyta lekarska skarżącego u B, który potwierdził opinię A i przekazał swoje wnioski EBI oraz skarżącemu, odpowiednio, w dniach 29 listopada i 11 grudnia 2017 r.
- 7 Pismem z dnia 14 grudnia 2017 r. EBI poinformował skarżącego, że toczą się rozmowy dotyczące umożliwienia mu powrotu do pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy na okres trzech miesięcy na innym stanowisku niż to, które poprzednio zajmował, przy czym od dnia 1 stycznia 2018 r. do dnia powrotu do pracy byłby on zwolniony z obowiązku stawiania się w EBI.
- 8 W piśmie przesłanym faksem w dniu 28 grudnia 2017 r. pełnomocnik skarżącego stwierdził, że postępowaniem, jakie należało wdrożyć nie był arbitraż lekarski przewidziany w art. 4 załącznika X przepisów administracyjnych, lecz postępowanie przed komitetem ds. inwalidztwa, przewidziane w art. 13-1 rozporządzenia przejściowego dotyczącego systemu emerytalnego mającego zastosowanie do członków personelu EBI (zwanego dalej „RPSE”). W związku z powyższym zakwestionował on konsekwencje administracyjne, jakie instytucja ta zamierzała wyciągnąć z arbitrażu lekarskiego.
- 9 Pismem przesłanym faksem z dnia 19 stycznia 2018 r. pełnomocnik skarżącego złożył do EBI wniosek o wszczęcie postępowania przed komitetem ds. inwalidztwa na podstawie art. 11.3 przepisów administracyjnych i art. 13-1 RPSE.

- 10 W piśmie z dnia 7 lutego 2018 r. EBI uwzględnił wniosek skarżącego i zobowiązał go do wyznaczenia lekarza, który będzie go reprezentował w Komitecie ds. Inwalidztwa, oraz do przekazania tej instytucji opinii tego lekarza w nieprzekraczalnym terminie do dnia 16 lutego 2018 r., przy czym do czasu wydania opinii przez komitet ds. Inwalidztwa, skarżący miał być traktowany jako czasowo całkowicie niezdolny do pracy.
- 11 Pismem przesłanym faksem z dnia 28 marca 2018 r. pełnomocnik skarżącego poinformował EBI, że jego klient wyznaczył swojego lekarza prowadzącego, C, aby go reprezentował w Komitecie ds. Inwalidztwa oraz że cała dokumentacja medyczna dotycząca powstałego problemu zostanie przekazana temu komitetowi, gdy tylko ten się ukonstytuuje.
- 12 Pismem przesłanym faksem z dnia 24 kwietnia 2018 r. pełnomocnik skarżącego przesłał EBI między innymi opinię lekarską C dotyczącą spornych kwestii medycznych, przeznaczoną dla komitetu ds. Inwalidztwa.
- 13 Pismem z dnia 26 października 2018 r. EBI poinformował skarżącego, że komitet ds. Inwalidztwa składa się z C, lekarza reprezentującego skarżącego, A, lekarza reprezentującego EBI oraz D, lekarza wyznaczonego w drodze porozumienia przez dwóch pierwszych lekarzy, który będzie przewodniczył komitetowi ds. Inwalidztwa zgodnie z art. 13-1 RPSE. Ponadto EBI wezwała skarżącego, aby w dniu 9 listopada 2018 r. stawił się przed komitetem ds. Inwalidztwa.
- 14 Pismem przesłanym faksem z dnia 2 listopada 2018 r. pełnomocnik skarżącego uprzedził, że jego klient nie stawi się na to wezwanie ze względu na stan zdrowia.
- 15 Pismem z dnia 6 listopada 2018 r. EBI odpowiedział pełnomocnikowi skarżącego, że stan zdrowia jego klienta nie stanowi przeciwwskazania dla stawienia przed komitetem ds. Inwalidztwa, który zresztą zbiera się na wniosek tego klienta po to, by ocenić jego stan zdrowia.
- 16 Pismem z dnia 14 listopada 2018 r. EBI wezwał skarżącego na spotkanie w dniu 21 listopada 2018 r., które miało odbyć się wyłącznie z doktorem D, przewodniczącym komitetu ds. Inwalidztwa i na które skarżący przybył.
- 17 Jak wynika z pkt 15 duplikacji, w dniu 21 grudnia 2018 r. EBI otrzymał od D podpisany przez niego dokument datowany na dzień 18 grudnia 2018 r., zatytułowany „Wnioski komitetu ds. Inwalidztwa z dnia 9/11/2018”. Dokument miał następującą treść:

„Z powodu zaburzeń psychicznych [KL] jest niezdolny do powrotu do pracy na zajmowane ostatnio stanowisko u swojego ostatniego pracodawcy. Jest on zatem niepełnosprawny z punktu widzenia EBI, lecz nie jest niepełnosprawny biorąc pod uwagę ogólny rynek pracy. Komitet ds. Inwalidztwa był w tym względzie jednomyślny”.
- 18 Ponadto z pkt 16 duplikacji wynika, że D jednocześnie przekazał służbom medycznym pełną opinię datowaną również na dzień 18 grudnia 2018 r., zatytułowaną „Opinia lekarska sporządzona przez komitet ds. Inwalidztwa w dniu 9/11/2018”. Opinia ta zawierała taki sam wniosek jak dokument zatytułowany „Wnioski komitetu ds. Inwalidztwa z dnia 9/11/2018”.
- 19 W dniu 27 grudnia 2018 r. skarżący wysłał ponaglenie do EBI w sprawie opinii komitetu ds. Inwalidztwa. Instytucja ta odpowiedziała, że jeszcze nie otrzymała tej opinii.

- 20 Pismem z dnia 8 lutego 2019 r. EBI poinformował pełnomocnika skarżącego, że w dniu 23 stycznia 2019 r. komitet ds. inwalidztwa przekazał mu swoją, przyjętą jednomyślnie decyzję, zgodnie z którą jego klient nie jest niepełnosprawny, i wezwał jego klienta do podjęcia pracy od dnia 18 lutego 2019 r., po uprzednim skontaktowaniu się z działem ds. relacji międzyludzkich i dobrostanu pracowników, aby przedyskutować zasady jego powrotu do pracy. Załącznikami do tego pisma były trzy formularze zatytułowane „Invalidity committee decision” (decyzja komitetu ds. inwalidztwa), w których zaznaczone było pole „not invalid” (pełnosprawny). Dwa z tych formularzy były datowane na dzień 16 stycznia 2019 r., a trzeci na dzień 23 stycznia 2019 r. (zwane dalej łącznie „formularzami z dnia 16 i 23 stycznia 2019 r.”). W uzupełnieniu tego samego pisma z dnia 8 lutego 2019 r. EBI wskazał, że jego służby medyczne otrzymały od D dodatkowy dokument, który może zostać przekazany skarżącemu na jego wniosek.
- 21 Zawarta w tym piśmie decyzja z dnia 8 lutego 2019 r. (zwana dalej „decyzją z dnia 8 lutego 2019 r.”) stwierdzająca, że skarżący jest zdolny do pracy i że jest nieobecny w pracy bez usprawiedliwienia od dnia 18 lutego 2019 r., stanowi pierwszą decyzję zaskarżoną w ramach niniejszego postępowania.
- 22 Pismem przesłanym faksem z dnia 14 lutego 2019 r. pełnomocnik skarżącego zwrócił się do EBI o przesłanie mu opinii komitetu ds. inwalidztwa zawierającej uzasadnienie, o której mowa w art. 15-3 RPSE.
- 23 Pismem z dnia 8 marca 2019 r. EBI przesłał pełnomocnikowi skarżącego dokument wspomniany w pkt 17 powyżej, zatytułowany „Wnioski komitetu ds. inwalidztwa z dnia 9/11/2018”, wyjaśniając, że interpretuje go jako sugestię zawarcia porozumienia, w myśl którego skarżący miałby ostatecznie zrezygnować z zatrudnienia w EBI w zamian za otrzymanie kwoty pieniężnej. Porozumienie takie byłoby możliwe z punktu widzenia luksemburskiego systemu zabezpieczenia społecznego, lecz nie w ramach regulacji prawnych dotyczących EBI.
- 24 W konsekwencji, w tym samym piśmie EBI powtórzył, że zgodnie z decyzją komitetu ds. inwalidztwa stwierdzającą, że nie jest on osobą niepełnosprawną, skarżący powinien być stawiać się do pracy w dniu 18 lutego 2019 r. EBI dodał, że zgodnie z art. 3.4 załącznika X do przepisów administracyjnych nieobecność skarżącego jest uznawana za nieusprawiedliwioną, w związku z czym dni, w których nie pracował, zostaną odjęte od przysługującego mu corocznego urlopu wypoczynkowego.
- 25 Decyzja zawarta w piśmie z dnia 8 marca 2019 r., stwierdzająca, że skarżący jest zdolny do pracy i że jest nieobecny w pracy bez usprawiedliwienia od dnia 18 lutego 2019 r. (zwana dalej „decyzją z dnia 8 marca 2019 r.”), stanowi drugą decyzję zaskarżoną w ramach niniejszego postępowania.
- 26 W skierowanym do EBI piśmie przesłanym faksem z dnia 29 marca 2019 r. pełnomocnik skarżącego zakwestionował decyzje z dnia 8 lutego 2019 r. i z dnia 8 marca 2019 r. Załącznikiem do tego pisma było zaświadczenie lekarskie z dnia 15 marca 2019 r. wystawione przez C, w którym stwierdził on, że „zgodnie z jednomyślną opinią [komitetu] ds. inwalidztwa zawartą w jego wnioskach z dnia 9 listopada 2018 r. [skarżący jest] osobą niepełnosprawną w kontekście ewentualnego powrotu do pracy w EBI” oraz że jeśli prawidłowo zrozumiał treść przekazanego EBI formularza, „zaznaczyłby pole »invalid« w odniesieniu do EBI”.
- 27 W piśmie skierowanym do pełnomocnika skarżącego w dniu 2 maja 2019 r. EBI potwierdził swoje decyzje z dnia 8 lutego 2019 r. i z dnia 8 marca 2019 r.

- 28 W dniu 16 maja 2019 r. skarżący, w następstwie złożonego przez siebie wniosku w tym celu, otrzymał od D dokument zatytułowany „Opinia lekarska sporządzona przez komitet ds. inwalidztwa w dniu 9/11/2018” wraz z karteczką samoprzylepną, zawierającą wyjaśnienie, że decyzja komitetu ds. inwalidztwa w istocie stwierdzała, „że jest on osobą niepełnosprawną z punktu widzenia EBI”.
- 29 W dniu 8 czerwca 2019 r. skarżący złożył wniosek o wszczęcie postępowania pojednawczego na podstawie art. 41 regulaminu pracowniczego EBI (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym EBI”). Wniosek ten dotyczył decyzji z dnia 8 marca 2019 r. w zakresie, w jakim potwierdzała decyzję z dnia 8 lutego 2019 r. stwierdzającą, że jest on nieobecny w pracy bez usprawiedliwienia od dnia 18 lutego 2019 r. i na podstawie art. 3.4 załącznika X do przepisów administracyjnych odjęto dni, w których nie pracował, od przysługującego mu corocznego urlopu wypoczynkowego.
- 30 W piśmie z dnia 25 lipca 2019 r. EBI wyraził zgodę na wszczęcie takiego postępowania.
- 31 Od dnia 1 sierpnia 2019 r. skarżący nie otrzymywał już swego wynagrodzenia, ponieważ wyczerpała się liczba dni przysługującego mu urlopu wypoczynkowego.
- 32 W dniu 12 września 2019 r. doktor C w piśmie skierowanym do skarżącego wyjaśnił, że początkowo zaznaczył pole „invalid” (niepełnosprawny), a następnie, po kontakcie z EBI, który wyjaśnił mu, że dwaj pozostali lekarze zaznaczyli pole „not invalid” (pełnosprawny) i że on powinien zrobić to samo, zmienił swoją odpowiedź na „not invalid”, myśląc, że formularz ma posłużyć do wykazania, iż skarżący nie jest osobą niepełnosprawną z punktu widzenia ogólnego rynku pracy.
- 33 W e-mailu z dnia 18 września 2019 r. D napisał do skarżącego:
- „Zadanie, które powierzył mi EBI, uważam za wykonane. Komitet ds. inwalidztwa złożony z trzech lekarzy orzekł o niepełnosprawności w odniesieniu do ostatniego miejsca pracy, czyli EBI, lecz nie stwierdził niepełnosprawności w odniesieniu do ogólnego rynku pracy, co nie jest równoznaczne ze zdolnością do podjęcia pracy w EBI. Trzej lekarze byli zdania, że nie może Pan już powrócić do pracy w EBI. Było to jednoznacznie stwierdzone w mojej ekspertyzie oraz we wnioskach [komitetu] ds. inwalidztwa (które ze względu na tajemnicę lekarską obejmują wyłącznie ostatnie zdanie ekspertyzy, a nie diagnozę lekarską: ekspertyza została wysłana wyłącznie do lekarza EBI). Przesłałem Panu obydwa te dokumenty.
- Nie wiem, jak mogę wyrazić się jeszcze bardziej precyzyjnie. Jeżeli administracja EBI interpretuje tę opinię i te wnioski na swój sposób, sprawa powinna być z nimi wyjaśniona na poziomie prawnym. Zgodnie z opinią jest Pan niepełnosprawny z punktu widzenia ostatniego miejsca pracy”.
- 34 W e-mailu do komisji pojednawczej z dnia 27 listopada 2019 r. pełnomocnik skarżącego stwierdził, że EBI, przy wdrażaniu wniosków komitetu ds. inwalidztwa, naruszył prawo, ponieważ w błędny sposób zinterpretował stosowane przez siebie pojęcie niepełnosprawności, którego zakres znaczeniowy wynika z art. 46–1 RPSE, zgodnie z którym niepełnosprawność należy oceniać w odniesieniu do stanowiska zajmowanego przez danego pracownika EBI.
- 35 W dniu 20 stycznia 2020 r. przewodniczący komisji pojednawczej poinformował prezesa EBI, że postępowanie pojednawcze nie zakończyło się zawarciem ugody.

- 36 W piśmie z dnia 16 marca 2020 r. EBI stwierdził, że postępowanie pojednawcze zakończyło się niepowodzeniem i przekazał wnioski tej komisji skarżącemu. Zawarta w tym piśmie decyzja w zakresie, w jakim zawiera zapis wniosków komisji pojednawczej, a w konsekwencji utrzymuje w mocy decyzje z dnia 8 lutego 2019 r. i z dnia 8 marca 2019 r., podlega zaskarżeniu o ile to niezbędne w ramach niniejszego postępowania.
- 37 W okresie od dnia 18 lutego 2019 r. do dnia 28 grudnia 2020 r. skarżący przedkładał szereg zaświadczeń lekarskich, aby usprawiedliwić nieobecność w pracy.
- 38 W dniach 12 czerwca, 18 lipca, 13 sierpnia, 25 września, 28 października, 14 listopada, 18 grudnia 2019 r. oraz w dniach 15 i 25 lutego 2020 r. EBI kierowała skarżącego na badania lekarskie, które miały odbyć się odpowiednio w dniach 18 czerwca, 8 sierpnia, 27 sierpnia, 2 października, 4 listopada, 25 listopada, 23 grudnia 2019 r. oraz w dniach 3 i 28 lutego 2020 r.
- 39 Skarżący, działając przez swojego pełnomocnika, odmawiał poddania się tym badaniom i przedkładał zaświadczenia lekarskie potwierdzające, że nie może się na nie stawić.

Postępowanie i żądania stron

- 40 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 11 czerwca 2020 r. skarżący wniósł skargę w niniejszej sprawie.
- 41 W piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w tym samym dniu skarżący przedstawił wniosek o utajnienie tożsamości. Postanowieniem z dnia 21 lipca 2020 r. Sąd uwzględnił ten wniosek.
- 42 Odpowiedź na skargę, replika i duplika zostały złożone, odpowiednio, w dniach 17 września 2020 r., 25 listopada 2020 r. i 19 stycznia 2021 r.
- 43 W dniu 26 kwietnia 2021 r. skarżący na podstawie art. 85 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem przedstawił dodatkowe dowody.
- 44 W dniu 27 kwietnia 2021 r. Sąd (czwarta izba), na wniosek sędziego sprawozdawcy, postanowił o otwarciu ustnego etapu postępowania i w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 regulaminu postępowania, wezwał strony do złożenia określonych dokumentów oraz przekazał im pytania na piśmie, zwracając się o udzielenie na nie odpowiedzi na piśmie. Strony zastosowały się do tych środków w wyznaczonym terminie.
- 45 Podczas rozprawy w dniu 24 czerwca 2021 r. wysłuchano wystąpień stron oraz ich odpowiedzi na pytania Sądu.
- 46 Podczas rozprawy Sąd po pierwsze, zwrócił się do EBI o przedstawienie nowych dokumentów i udzielenie odpowiedzi na kilka pytań, a po drugie, zwrócił się do skarżącego o przedstawienie uwag na temat odpowiedzi, które miały zostać udzielone przez EBI, co strony uczyniły w wyznaczonych terminach.
- 47 Ustny etap postępowania został zamknięty w dniu 29 lipca 2021 r.

48 Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 8 lutego 2019 r. i z dnia 8 marca 2019 r. w zakresie, w jakim stwierdzono w nich, że skarżący jest zdolny do pracy i że jest nieobecny w pracy bez usprawiedliwienia od dnia 18 lutego 2019 r.;
- o ile to niezbędne, stwierdzenie nieważności decyzji prezesa EBI z dnia 16 marca 2020 r. w zakresie, w jakim utrzymano w niej w mocy wnioski komisji pojednawczej, a w konsekwencji decyzje z dnia 8 lutego 2019 r. i z dnia 8 marca 2019 r.;
- w związku z tym nakazanie EBI wypłaty renty inwalidzkiej z mocą wsteczną co do zasady od dnia 1 lutego 2019 r. do dnia całkowitej spłaty, wraz z odsetkami ustalonymi według stopy procentowej Europejskiego Banku Centralnego (EBC) powiększonej o dwa punkty procentowe;
- zasądzenie od EBI zadośćuczynienia za krzywdę;
- obciążenie EBI całością kosztów postępowania.

49 EBI wnosi do Sądu o:

- odrzucenie skargi jako częściowo niedopuszczalnej;
- oddalenie skargi w całości jako bezzasadnej;
- obciążenie skarżącego całością kosztów postępowania.

Co do prawa

W przedmiocie wniosku o stwierdzenie nieważności

- 50 Na poparcie swego wniosku o stwierdzenie nieważności skarżący podnosi dwa zarzuty. Pierwszy dotyczy naruszenia art. 46-1 i 48-1 RPSE oraz art. 11.1 i 11.3 przepisów administracyjnych oraz oczywistego błędu w ocenie, natomiast drugi odnosi się do naruszenia obowiązku dbałości.
- 51 W ramach zarzutu pierwszego skarżący podnosi między innymi, że EBI stwierdzając w decyzjach z dnia 8 lutego 2019 r. i z dnia 8 marca 2019 r., utrzymanych w mocy decyzją z dnia 16 marca 2020 r. (zwanych dalej „zaskarżonymi decyzjami”), że jest on zdolny do pracy i że jest nieobecny w pracy bez usprawiedliwienia od dnia 18 lutego 2019 r., po pierwsze, naruszył art. 46-1 i 48-1 RPSE oraz art. 11.1 i 11.3 przepisów administracyjnych, a po drugie, popełnił oczywisty błąd w ocenie.
- 52 Zdaniem skarżącego, te niezgodności z prawem wynikają z okoliczności, że komitet ds. inwalidztwa stwierdził w dwóch dokumentach zatytułowanych odpowiednio „Opinia lekarska sporządzona przez komitet ds. inwalidztwa w dniu 9/11/2018” i „Wnioski komitetu ds. inwalidztwa z dnia 9/11/2018”, że jest on niepełnosprawny z punktu widzenia EBI.
- 53 Stanowisko sformułowane przez komitet ds. inwalidztwa w tych dwóch dokumentach zostało potwierdzone, po pierwsze, w zaświadczeniu z dnia 12 września 2019 r. sporządzonym przez C, a po drugie w e-mailu D z dnia 18 września 2019 r.

- 54 Zdaniem skarżącego, dla stwierdzenia niepełnosprawności w rozumieniu art. 46-1 RPSE, wystarczające jest, aby pracownik lub urzędnik był niepełnosprawny z punktu widzenia EBI, a tym samym nie jest konieczne ustalenie niepełnosprawności z punktu widzenia ogólnego rynku pracy.
- 55 Natomiast EBI uważa, że opinia komitetu ds. inwalidztwa nie jest zawarta w cytowanych przez skarżącego dokumentach, lecz w formularzach z dnia 16 i 23 stycznia 2019 r., w których wszyscy trzej członkowie komitetu ds. inwalidztwa zaznaczyli pole „not invalid” (pełnosprawny). Te trzy formularze stanowią łącznie opinię, którą komitet ds. inwalidztwa miał mu przekazać na podstawie art. 15-4 RPSE.
- 56 EBI twierdzi, że jak wskazał w decyzjach z dnia 8 lutego 2019 r. i z dnia 8 marca 2019 r., z opinii komitetu ds. inwalidztwa uznającej skarżącego za osobę „pełnosprawną” wynika, iż powinien on być powrócić do pracy w EBI w dniu 18 lutego 2019 r., gdyż w przeciwnym razie jego nieobecność w pracy zostanie od tej daty uznana za nieusprawiedliwioną.
- 57 Zdaniem EBI w RPSE jest mowa o tylko jednym rodzaju niepełnosprawności, a mianowicie niepełnosprawności z punktu widzenia ogólnego rynku pracy, a nie o niepełnosprawności istniejącej wyłącznie z punktu widzenia EBI.

W przedmiocie dokumentów składających się na opinię komitetu ds. inwalidztwa

- 58 Jak wynika z pkt 52, 53 i 55 powyżej, strony nie są zgodne co do tego, jakie dokumenty należy brać pod uwagę, aby ustalić, czy w ocenie komitetu ds. inwalidztwa skarżący jest osobą niepełnosprawną.
- 59 Jeśli chodzi o tę kwestię, z pkt 17, 18 i 20 powyżej wynika, że w chwili przyjęcia decyzji z dnia 8 lutego 2019 r. i z dnia 8 marca 2019 r. EBI dysponował:
- dokumentem zatytułowanym „Wnioski komitetu ds. inwalidztwa z dnia 9/11/2018” otrzymanym w dniu 21 grudnia 2018 r.;
 - formularzami z dnia 16 i 23 stycznia 2019 r. otrzymanymi w styczniu 2019 r.;
 - opinią zatytułowaną „Opinia lekarska sporządzona przez komitet ds. inwalidztwa w dniu 9/11/2018”, przesłaną służbom medycznym EBI w dniu 18 grudnia 2018 r., które, jak wskazano w decyzji z dnia 8 marca 2019 r., poinformowały o jej treści administrację EBI, nie ujawniając wrażliwych danych osobowych; wniosek zapisany w dolnej części tego dokumentu był spójny z wnioskiem znajdującym się w dokumencie zatytułowanym „Wnioski komitetu ds. inwalidztwa z dnia 9/11/2018”.
- 60 W swoich pismach procesowych EBI twierdzi, że spośród tych dokumentów można uwzględnić wyłącznie formularze z dnia 16 i 23 stycznia 2019 r. Uzasadnił to czterema powodami.
- 61 W pierwszej kolejności, formularze te stanowią jedyny autentyczny dokument urzędowy zawierający opinię komitetu ds. inwalidztwa, zgodnie z art. 15-4 RPSE.
- 62 W drugiej kolejności, wspomniane formularze są późniejsze niż dokument zatytułowany „Wnioski komitetu ds. inwalidztwa z dnia 9/11/2018”.

- 63 W trzeciej kolejności, formularze z dni 16 i 23 stycznia 2019 r. zostały podpisane przez wszystkich trzech członków komitetu ds. inwalidztwa, natomiast dokument zatytułowany „Wnioski komitetu ds. inwalidztwa z dnia 9/11/2018” został podpisany tylko przez D.
- 64 W czwartej kolejności, tytuł tego ostatniego dokumentu zawiera mylną datę, ponieważ skarżący nie został przebadany przez komitet ds. inwalidztwa w dniu 9 listopada 2018 r.
- 65 Co się tyczy pierwszego argumentu EBI, należy zauważyć, że instytucja ta nie przedstawiła uregulowania lub przepisu wewnętrznego, z którego wynikałoby, iż opinia komitetu ds. inwalidztwa przekazywana administracji tej instytucji na podstawie art. 15-4 RPSE powinna obligatoryjnie mieć postać formularza takiego jak formularze z dni 16 i 23 stycznia 2019 r. W tych okolicznościach nie można przyjąć, że formularze te stanowią jedyny pochodzący od komitetu ds. inwalidztwa urzędowy dokument, jaki EBI może uwzględnić do celów uznania skarżącego za osobę niepełnosprawną.
- 66 Jeśli chodzi o drugi argument EBI, należy zauważyć, że okoliczność, iż dokument zatytułowany „Wnioski komitetu ds. inwalidztwa z dnia 9/11/2018” jest wcześniejszy niż formularze z dni 16 i 23 stycznia 2019 r., nie stanowi przeszkody w uwzględnieniu tego dokumentu, skoro jego treść nie została zanegowana przez członków komitetu ds. inwalidztwa, gdy wypełniali oni te formularze. Gdyby członkowie komitetu ds. inwalidztwa mieli zamiar zmienić ocenę sformułowaną w pierwszym dokumencie lub niuansować ją, wystarczające byłoby, aby zamieścili w tych formularzach odpowiednie adnotacje.
- 67 Jeśli chodzi o trzeci argument EBI, należy stwierdzić, że o ile dokument zatytułowany „Wnioski komitetu ds. inwalidztwa z dnia 9/11/2018” rzeczywiście jest podpisany wyłącznie przez doktora D, o tyle zawiera on odniesienie do całego składu komitetu ds. inwalidztwa i wskazuje w ramach tego tytułu „Skład komitetu: dr [C], dr [A], dr [D]”. Zgodnie z art. 15-2 RPSE komitet ds. inwalidztwa sam ustanawia postępowanie, według którego proceduje. Ponieważ EBI nie przedstawił przepisu, z którego wynikałoby, że opinia komitetu ds. inwalidztwa powinna być podpisana przez wszystkich jego członków, dokumentu tego nie można pomijać na tej podstawie, że został podpisany wyłącznie przez przewodniczącego komitetu ds. inwalidztwa, ponieważ przewodniczący mógł zostać upoważniony przez pozostałych członków do sporządzenia wspomnianego dokumentu. EBI nie przedstawił żadnego dowodu na okoliczność, że członkowie komitetu ds. inwalidztwa inni niż przewodniczący komitetu zdystansowali się od treści tego dokumentu i od ekspertyzy medycznej.
- 68 Co się tyczy czwartego argumentu EBI, należy zauważyć, że data 9 listopada 2018 r. znajdująca się w tytule wspomnianego dokumentu nie może skutkować jego pominięciem na tej podstawie, że skarżący nie stawiał się w tym dniu przed komitetem ds. inwalidztwa.
- 69 Dla ustalenia ewentualnej niepełnosprawności skarżącego istotna jest bowiem wyłącznie prawdziwość twierdzeń sformułowanych przez każdego z członków komitetu ds. inwalidztwa odnoszących się do jego stanu zdrowia oraz istnienie większości lub jednomyślności członków komitetu, jeśli chodzi o wnioski, do których doszedł.
- 70 Żadna z tych okoliczności nie została jednakże zakwestionowana przed Sądem. Po pierwsze, z akt sprawy wynika, że dokumentacja medyczna skarżącego była analizowana przez trzech członków komitetu ds. inwalidztwa oraz że D spotkał się ze skarżącym w dniu 21 listopada 2018 r. Po

drugie, strony nie kwestionują, że w ramach komitetu ds. inwalidztwa panowała zgoda co do tego, iż skarżący jest niepełnosprawny z punktu widzenia EBI, lecz nie z punktu widzenia ogólnego rynku pracy.

- 71 W tych okolicznościach nie można pominąć dokumentu zatytułowanego „Wnioski komitetu ds. inwalidztwa z dnia 9/11/2018” na tej podstawie, że zapisana na nim data nie jest datą, w której skarżący został przebadany przez komitet ds. inwalidztwa.
- 72 Jest tak tym bardziej, że ta data niekoniecznie jest błędna, ponieważ przewodniczący komitetu ds. inwalidztwa w okolicznościach wskazanych w pkt 70 powyżej mógł już w dniu 9 listopada 2018 r. stwierdzić istnienie większości popierającej wniosek, który, jak się okazało, pokrywał się z wnioskiem potwierdzonym przez niego samego w dniu 21 listopada 2018 r. po zbadaniu skarżącego.
- 73 Należy zatem oddalić podniesione przez EBI argumenty na poparcie stanowiska, zgodnie z którym, aby ustalić treść opinii komitetu ds. inwalidztwa, a tym samym ocenić zgodność z prawem zaskarżonych decyzji, należy brać pod uwagę wyłącznie formularze z dni 16 i 23 stycznia 2019 r. W konsekwencji oceny te powinny opierać się zarówno na tych formularzach jak i na dokumencie zatytułowanym „Wnioski komitetu ds. inwalidztwa z dnia 9/11/2018”, który został potwierdzony dokumentem zatytułowanym „Opinia lekarska sporządzona przez komitet ds. inwalidztwa w dniu 9/11/2018”.

W przedmiocie treści opinii komitetu ds. inwalidztwa

- 74 Po ustaleniu, jakie dokumenty powinny być brane pod uwagę, należy określić treść opinii komitetu ds. inwalidztwa.
- 75 Z dokumentu zatytułowanego „Wnioski komitetu ds. inwalidztwa z dnia 9/11/2018”, otrzymanego przez administrację EBI w dniu 21 grudnia 2018 r. wynika, że w ocenie trzech członków komitetu ds. inwalidztwa skarżący nie może już pełnić obowiązków w EBI, lecz jest jeszcze zdolny do wykonywania działalności zawodowej poza tą instytucją.
- 76 Stanowisko to odpowiada stanowisku wyrażonemu w dolnej części dokumentu zatytułowanego „Opinia lekarska sporządzona przez komitet ds. inwalidztwa w dniu 9/11/2018”, który to dokument został przekazany w dniu 18 grudnia 2018 r. służbom medycznym EBI, które jak wskazał EBI w dniu 8 marca 2019 r., udostępniły go administracji tej instytucji z pominięciem wrażliwych danych osobowych.
- 77 Wyrażona w ten sposób opinia komitetu ds. inwalidztwa nie jest sprzeczna ze stanowiskiem przyjętym przez trzech członków tego komitetu w formularzach z dni 16 i 23 stycznia 2019 r.
- 78 Z decyzji z dnia 8 marca 2019 r., z pkt 75 odpowiedzi na skargę oraz z oświadczeń złożonych przez EBI podczas rozprawy wynika bowiem, że w czasie między przesłaniem dwóch dokumentów wspomnianych w pkt 75 i 76 powyżej a przekazaniem formularzy z dni 16 i 23 stycznia 2019 r. EBI nawiązał nieformalny kontakt, przynajmniej z przewodniczącym komitetu ds. inwalidztwa. W następstwie tego kontaktu członkowie komitetu mogli powziąć przekonanie, że skoro skarżący nie jest niepełnosprawny z punktu widzenia ogólnego rynku pracy, należy zaznaczyć pole „not invalid”, gdyż taka jest koncepcja niepełnosprawności przyjęta przez EBI.

- 79 Przeciw temu stanowisku EBI podnosi, że przewodniczący komitetu ds. inwalidztwa, wskazując w dokumencie zatytułowanym „Wnioski komitetu ds. inwalidztwa z dnia 9/11/2018”, iż skarżący jest niepełnosprawny z punktu widzenia EBI, lecz nie jest niepełnosprawny z punktu widzenia ogólnego rynku pracy, zasugerował w istocie formę funkcjonującego w prawie krajowym porozumienia finansowego, które umożliwiłoby skarżącemu odejście z instytucji z jednoczesnym otrzymaniem pewnej kwoty pieniężnej.
- 80 Zarzut ten, pomijając okoliczność, że nie jest poparty dowodami, dotyczy powodów, które skłoniły przewodniczącego komitetu ds. inwalidztwa do stwierdzenia we wspomnianym dokumencie, że skarżący może wykonywać działalność zawodową na ogólnym rynku pracy, mimo iż jest aktualnie niezdolny do wykonywania pracy dla EBI, jednakże nie podważa samego tego stwierdzenia.
- 81 W konsekwencji, aby ocenić zgodność z prawem zaskarżonych decyzji należy stwierdzić, że zgodnie z opinią komitetu ds. inwalidztwa skarżący nie jest już zdolny do wykonywania obowiązków na rzecz EBI, lecz jest zdolny do wykonywania działalności zawodowej na ogólnym rynku pracy.

W przedmiocie pojęcia niepełnosprawności użytego w art. 46-1 RPSE i w art. 11.1 przepisów administracyjnych

- 82 Skarżący uważa, że skoro jest niezdolny do pracy w EBI, powinien zostać uznany przez tę instytucję za osobę niepełnosprawną, natomiast zdaniem EBI pojęcie niepełnosprawności nie obejmuje sytuacji, w której dana osoba jest jeszcze zdolna wykonywać pracę poza tą organizacją.
- 83 Należy w tym względzie zauważyć, że zgodnie z art. 46-1 RPSE i art. 11.1 przepisów administracyjnych, niepełnosprawnym jest ubezpieczony, który w wyniku choroby, wypadku lub kalectwa stał się niezdolny fizycznie lub umysłowo do stałego wykonywania pracy „na swoim stanowisku lub innym równorzędnym stanowisku”, co zostało w należyty sposób stwierdzone.
- 84 Z przepisów tych wynika, że niepełnosprawność pracownika EBI należy oceniać w świetle możliwości podjęcia przez niego pracy „na jego stanowisku lub innym równorzędnym stanowisku”.
- 85 Wbrew temu, co twierdzi EBI, „inne równorzędne stanowiska”, w odniesieniu do których skarżący musiałby również być niezdolny do pracy rozumieniu art. 46-1 RPSE i art. 11.1 przepisów administracyjnych, powinny być stanowiskami w ramach EBI.
- 86 Po pierwsze, art. 46-1 RPSE i art. 11.1 przepisów administracyjnych należy bowiem interpretować, jeśli chodzi o tę kwestię, w drodze analogii do art. 78 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”), zgodnie z którym „[u]rzędnik jest uprawniony [...] do otrzymania renty inwalidzkiej w przypadku całkowitej i trwałej niezdolności do pełnienia służby, uniemożliwiającej mu wykonywanie obowiązków związanych ze stanowiskiem w jego grupie funkcyjnej”.
- 87 Podobnie jak art. 78 regulaminu pracowniczego zawiera odniesienie do grup funkcyjnych zdefiniowanych w art. 5 i w załączniku I do regulaminu pracowniczego, charakterystycznych dla organizacji instytucji europejskich, należy przyjąć, że art. 46-1 RPSE i art. 11.1 przepisów administracyjnych zawierają odniesienie do kategorii zaszeregowania wewnątrz EBI, ustanowionej w art. 14 regulaminu pracowniczego EBI.

- 88 Artykuł 14 regulaminu pracowniczego EBI wyróżnia cztery kategorie osób, a mianowicie personel zarządzający, personel koncepcyjny, personel wykonawczy i młodych absolwentów, oraz wewnątrz tych kategorii różne szczeble stanowisk, a mianowicie kadre kierowniczą i grupę C dla personelu zarządzającego, grupy funkcyjne D, E i F dla personelu koncepcyjnego oraz grupy funkcyjne G, H, I i K dla personelu wykonawczego.
- 89 Z tego odesłania do schematu organizacji pracy ustanowionego w art. 14 regulaminu pracowniczego EBI wynika, że pojęcie niepełnosprawności zawarte w art. 46-1 RPSE i w art. 11.1 przepisów administracyjnych należy definiować poprzez odniesienie do EBI i do stanowisk, na których wykonywana jest praca w tej instytucji.
- 90 Po drugie, należy podkreślić, że komitety ds. inwalidztwa tworzone przez EBI są organami tej instytucji (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 11 kwietnia 2006 r., Angeletti/Komisja, T-394/03, EU:T:2006:111, pkt 159), a w związku z tym nie dysponują z prawnego punktu widzenia kompetencją do oceny zdolności członków personelu EBI do wykonywania obowiązków zawodowych poza tą instytucją.
- 91 Z prawnego punktu widzenia komitety te posiadają kompetencje do wypowiadania się na temat zdolności członków personelu EBI do pracy w ramach tej instytucji. Nie mają one natomiast takiej kompetencji, jeśli chodzi o ocenę zdolności danej osoby, nawet będącej członkiem personelu EBI, do wykonywania pracy na rzecz innej instytucji Unii Europejskiej lub na krajowym rynku pracy na rzecz przedsiębiorstwa lub administracji podległej państwom członkowskim. To do komisji ustanowionych przez inne instytucje lub organy krajowe należy zbadanie zainteresowanej osoby w celu ustalenia jej zdolności do pracy poza EBI.
- 92 Trudno sobie zatem wyobrazić, aby opinie wydawane przez ustanowiony przez EBI komitet ds. inwalidztwa miały wiązać podobne komitety ustanawiane przez inne instytucje lub organy krajowe w państwach, w których członkowie personelu EBI mogliby następnie wykonywać działalność zawodową.
- 93 Wypowiadając się w przedmiocie zdolności skarżącego do wykonywania pracy na ogólnym rynku pracy, komitet ds. inwalidztwa wkroczył zatem w kompetencje takich komisji, stwarzając w ten sposób ryzyko sprzeczności między swoją oceną zdolności skarżącego do pracy na ogólnym rynku pracy a ocenami, jakie mogą wydać następnie komisje inwalidzkie ustanowione przez inne instytucje lub organy krajowe.
- 94 Po trzecie, należy zauważyć, że zgodnie z art. 51-1 RPSE renta inwalidzka zostaje obniżona, jeżeli osoba niepełnosprawna wykonuje działalność zarobkową w zakresie, w jakim suma renty inwalidzkiej, świadczeń na dzieci i dochodu pochodzącego z tej działalności przewyższa kwotę wynagrodzenia netto odpowiadającą grupie zaszeregowania i stanowisku, jakie zajmował ubezpieczony, w oparciu o tę samą sytuację rodzinną, jaka istniała w dacie stwierdzenia jego niepełnosprawności.
- 95 Z przepisu tego wynika, że obowiązujące w EBI regulacje dopuszczają możliwość, aby pracownik uznany za niepełnosprawnego z punktu widzenia tej instytucji wykonywał działalność zarobkową poza nią, o ile suma jego poszczególnych dochodów nie przewyższa wynagrodzenia netto, jakie otrzymywał, gdy pracował w EBI.

- 96 Podczas rozprawy EBI stwierdził, że możliwość ta jest ograniczona do działalności, której nie można uznać za równorzędną z działalnością, którą wykonywał dany pracownik w tej instytucji. Zdaniem EBI pojęcie niepełnosprawności zawarte w art. 46-1 RPSE i w art. 11.1 przepisów administracyjnych obejmuje niezdolność do wykonywania wewnątrz tej instytucji lub poza nią działalności identycznej lub równorzędnej z działalnością wykonywaną przez tego pracownika w dacie, w której komitet ds. inwalidztwa wydał swoją opinię. Artykuł 51.1 RPSE dotyczy zatem wyłącznie rzadko występujących sytuacji, w których osoba uznana za niepełnosprawną z punktu widzenia EBI wykonuje poza tą instytucją działalność inną niż ta, którą wykonywała w EBI.
- 97 Nie można przyjąć wykładni, za którą opowiada się EBI.
- 98 Po pierwsze, nie znajduje ona żadnego oparcia w treści rozpatrywanego przepisu, który, wręcz przeciwnie, potwierdza możliwość wykonywania przez pracownika EBI innej działalności po uznaniu go za niepełnosprawnego z punktu widzenia tej instytucji, przy czym możliwość ta nie jest niczym ograniczona. Z takiego odwołującego się do ogólnych pojęć sposobu sformułowania, wynika, że w przypadku orzeczenia niepełnosprawności wykonywanie działalności poza EBI, niezależnie od jej rodzaju, jest dopuszczalne, a jedynym ograniczeniem wskazanym w tym przepisie jest pułap dochodów.
- 99 Po drugie, wykładnia, za którą opowiada się EBI, może prowadzić do niepewności prawnej. Gdyby bowiem taka wykładnia została przyjęta, zasadne byłoby pytanie, w jaki sposób EBI mogłby zdefiniować działalność, którą na ogólnym rynku pracy można byłoby lub należałoby uznać za równorzędną z działalnością wykonywaną w tej instytucji przez jej pracowników. W szczególności Sąd zastanawia się nad kryteriami, jakie należałoby wówczas przyjąć w celu ustalenia takiej równorzędności oraz nad tym, czy kryteria takie musiałyby podlegać upublicznieniu, i stwierdza, że wypracowanie takiej definicji i upublicznienie wydają się niemożliwe do zrealizowania z uwagi na głębokie zmiany charakteryzujące działalność wykonywaną na ogólnym rynku pracy.
- 100 W świetle wszystkich tych okoliczności należy stwierdzić, że pojęcie niepełnosprawności w rozumieniu art. 46-1 RPSE i art. 11.1 przepisów administracyjnych należy interpretować w ten sposób, iż odnosi się ono do pracownika EBI, którego komitet ds. inwalidztwa ustanowiony przez EBI uznał za niezdolnego do wykonywania swoich obowiązków lub obowiązków równorzędnych w EBI.

W przedmiocie naruszenia art. 46-1 i art. 48-1 RPSE oraz art. 11.1 i art. 11.3 przepisów administracyjnych

- 101 Ponieważ w niniejszym przypadku komitet ds. inwalidztwa orzekł, że skarżący jest niezdolny do wykonywania obowiązków w EBI, a pojęcie niepełnosprawności użyte w art. 46-1 RPSE i art. 11.1 przepisów administracyjnych należy poddawać ocenie wyłącznie z punktu widzenia tej instytucji, EBI powinien był uznać skarżącego za osobę niepełnosprawną.
- 102 W konsekwencji należy stwierdzić, że EBI naruszył art. 46-1 RPSE i art. 11.1 przepisów administracyjnych, gdy stwierdził w zaskarżonych decyzjach, iż skarżący jest zdolny do pracy i że jest nieobecny w pracy bez usprawiedliwienia od dnia 18 lutego 2019 r.

- 103 Poza tym EBI naruszył art. 48-1 RPSE i art. 11.3 przepisów administracyjnych, również powołanych przez skarżącego w ramach zarzutu pierwszego, które to przepisy stanowią, że w przypadku sporu to komitet ds. inwalidztwa posiada kompetencję do stwierdzenia niepełnosprawności.
- 104 Naruszenie wskazanych wyżej przepisów jest tym bardziej oczywiste w przypadku decyzji z dnia 16 marca 2020 r., że w chwili przyjęcia tej decyzji EBI dysponował również zaświadczeniem lekarza C z dnia 15 marca 2019 r., w którym wskazywał on, po pierwsze, że zgodnie z jednomyślną opinią komitetu ds. inwalidztwa skarżący jest osobą niepełnosprawną z punktu widzenia EBI, a po drugie, że gdyby zrozumiał treść formularza z dnia 23 stycznia 2019 r., zaznaczyłby „pole »invalid« w odniesieniu do EBI”. Zaświadczenie to potwierdza, choć nie ma takiej potrzeby, że w ocenie komitetu ds. inwalidztwa skarżący był niezdolny do powrotu do pracy w EBI.

Wnioski dotyczące zarzutu pierwszego

- 105 W świetle powyższych rozważań należy przyjąć, że zarzut pierwszy jest zasadny, a w konsekwencji stwierdzić nieważność zaskarżonych decyzji bez konieczności badania pozostałych argumentów podniesionych przez skarżącego w ramach zarzutu pierwszego ani kwestii dopuszczalności dodatkowych dowodów na poparcie tego zarzutu przedstawionych przez skarżącego w dniu 26 kwietnia 2021 r., ani zarzutu drugiego.

W przedmiocie wniosku dotyczącego nakazania EBI wypłaty skarżącemu renty inwalidzkiej z mocą wsteczną

- 106 W ramach trzeciego żądania skarżący wnosi o nakazanie EBI wypłaty renty inwalidzkiej z mocą wsteczną co do zasady od dnia 1 lutego 2019 r. do dnia całkowitej spłaty, wraz z odsetkami ustalonymi według stopy procentowej EBC powiększonej o dwa punkty procentowe.
- 107 EBI twierdzi, że to żądanie jest niedopuszczalne, ponieważ jego uwzględnienie oznaczałoby, że Sąd nakazuje tej instytucji uznanie skarżącego za osobę niepełnosprawną w rozumieniu obowiązujących przepisów. Zdaniem EBI Sąd nie może wydawać nakazów w stosunku do instytucji, które zgodnie z art. 266 TFUE, obowiązane są wyłącznie do podjęcia niezbędnych środków, jakich wymaga wykonanie wyroku stwierdzającego nieważność.
- 108 Ponadto zdaniem EBI ani Sąd ani nawet sam EBI nie mogą zastępować komitetu ds. inwalidztwa w wydawaniu opinii medycznych, które należy uznawać za ostateczne. Instytucja ta twierdzi, że aby skarżącemu można było przyznać rentę inwalidzką, musiałby zostać powołany nowy komitet ds. inwalidztwa, którego zadaniem byłoby ustalenie, czy skarżący jest czy też nie jest niepełnosprawny.
- 109 Należy w tym względzie przypomnieć, że – jak wskazuje EBI – Sąd Unii nie może bez wchodzenia w zakres kompetencji organu administracji kierować do instytucji lub organu Unii nakazów podjęcia konkretnych działań wymaganych w celu wykonania wyroku stwierdzającego nieważność decyzji (zob. podobnie wyrok z dnia 14 września 2011 r., Marcuccio/Komisja, T-236/02, EU:T:2011:465, pkt 163 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 110 Jednakże, w myśl orzecznictwa, do sporów powstałych między EBI a członkami jego personelu należy zastosować zasadę zawartą w art. 91 ust. 1 zdanie drugie regulaminu pracowniczego (zob. podobnie wyrok z dnia 28 września 1999 r., Hautem/EBI, T-140/97, EU:T:1999:176, pkt 77, utrzymany w mocy wyrokiem z dnia 2 października 2001 r., EBI/Hautem, C-449/99 P, EU:C:2001:502, pkt 95).
- 111 Na podstawie tego przepisu sądowi Unii przysługuje nieograniczone prawo orzekania, w ramach którego może on zasądzić z urzędu, jeśli zaistnieje taka sytuacja, odszkodowanie od strony pozwanej za szkodę spowodowaną jej działaniem i w takim przypadku oszacować poniesioną szkodę ex aequo et bono, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności danej sprawy (zob. wyrok z dnia 20 maja 2010 r., Gogos/Komisja, C-583/08 P, EU:C:2010:287, pkt 44 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 112 Przyznane sądom Unii w art. 91 ust. 1 zdanie drugie regulaminu pracowniczego nieograniczone prawo orzekania wiąże się z powierzeniem im zadania rozstrzygnięcia zawisłych przed nim sporów w sposób zupełny oraz gwarantowania praktycznej skuteczności wydawanych przez nie w sprawach dotyczących służby publicznej wyroków stwierdzających nieważność (zob. wyrok z dnia 20 maja 2010 r., Gogos/Komisja, C-583/08 P, EU:C:2010:287, pkt 49, 50 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 113 Wykonując nieograniczone prawo orzekania, sąd Unii nie kieruje nakazów do danych instytucji lub organów, lecz w razie potrzeby może zastępować te instytucje lub organy w podejmowaniu decyzji, które nieuchronnie wiążą się z wnioskami, do jakich sąd ten doszedł w wyniku dokonanej przez niego oceny prawnej sporu.
- 114 Pytanie, jakie powstaje w niniejszym przypadku dotyczy ustalenia, czy trzecie żądanie skarżącego należy interpretować jako skierowany do Sądu wniosek o to, by skorzystał on z przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania. Należy w tym względzie ustalić, czy wniosek taki sprawia, że Sąd rozpoznaje „spór o charakterze majątkowym” w rozumieniu art. 91 ust. 1 regulaminu pracowniczego.
- 115 EBI, pytany o tę kwestię przez Sąd, nie kwestionuje, że w sporach pomiędzy tą instytucją a jej pracownikami sądom Unii przysługuje, także względem EBI, nieograniczone prawo orzekania, o ile spory te mają charakter majątkowy.
- 116 Jednakże EBI twierdzi, że niniejszy spór nie ma takiego charakteru, ponieważ żądanie skarżącego dotyczące wypłaty renty inwalidzkiej z mocą wsteczną zakłada, iż zostało stwierdzone, że jest on niepełnosprawny w rozumieniu przepisów mających zastosowanie do EBI, a wyłączną kompetencję do takiego stwierdzenia niepełnosprawności posiada komitet ds. inwalidztwa.
- 117 Należy w tym względzie przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem „spory o charakterze majątkowym” w rozumieniu tego przepisu stanowią nie tylko skargi pracowników dotyczące odpowiedzialności instytucji lub organu Unii, lecz również wszystkie te spory, które dotyczą zapłaty przez taką instytucję lub taki organ pracownikowi kwoty, którą uważa on za należną mu na podstawie regulaminu pracowniczego lub innego aktu prawnego regulującego ich stosunki pracy (zob. podobnie wyroki: z dnia 18 grudnia 2007 r., Weißenfels/Parlament, C-135/06 P, EU:C:2007:812, pkt 65; z dnia 20 maja 2010 r., Gogos/Komisja, C-583/08 P, EU:C:2010:287, pkt 45).

- 118 W tym przypadku, skoro skarżący wnioskuje do sądu Unii, aby ten wypowiedział się co do zgodności z prawem decyzji odmawiającej przyznania mu statusu osoby „niepełnosprawnej” oraz aby, w myśl żądania trzeciego, nakazał EBI wypłacenie mu pewnej kwoty pieniężnej, należy uznać, że niniejsza sprawa staje się sporem o charakterze majątkowym. Decyzja o uznaniu skarżącego za osobę „pełnosprawną” ma bowiem bezpośredni wpływ na ciągłość sytuacji zainteresowanego jako pracownika EBI, a zatem na jego wynagrodzenie i prawa majątkowe (zob. podobnie wyroki: z dnia 20 maja 2010 r., Gogos/Komisja, C-583/08 P, EU:C:2010:287, pkt 47; z dnia 30 września 2013 r., Possanzini/Frontex, F-124/11, EU:F:2013:137, pkt 73).
- 119 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że niniejszy spór ma charakter majątkowy oraz że w związku z tym Sądowi przysługuje w niniejszej sprawie nieograniczone prawo orzekania.
- 120 Prawdą jest, że w następstwie dokonanego w pkt 105 powyżej stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji niezbędne jest wydanie przez EBI na podstawie art. 266 TFUE nowej decyzji stwierdzającej niepełnosprawność skarżącego i przyznającej mu prawo do renty inwalidzkiej, ponieważ sama opinia komitetu ds. inwalidztwa nie może wyrzucić takich skutków.
- 121 Jednakże wydając tę decyzję EBI nie będzie musiał ponownie badać sytuacji skarżącego, ponieważ w tym przypadku dysponuje on jedynie ograniczoną swobodą, która zobowiązuje go do wyciągnięcia konsekwencji administracyjnych z decyzji prawidłowo ustanowionego w tym celu komitetu ds. inwalidztwa (zob. a contrario, jeśli chodzi o stwierdzenie nieważności orzeczenia lekarskiego, w następstwie którego organ administracji był obowiązany do ponownego zbadania sytuacji skarżącego, wyrok z dnia 28 września 2011 r., Allen/Komisja, F-23/10, EU:F:2011:162, pkt 115).
- 122 Po pierwsze, z art. 46-1 i art. 48-1 RPSE wynika bowiem, że o niepełnosprawności orzeka komitet ds. inwalidztwa. Po drugie, zgodnie z art. 33 d i art. 36 regulaminu pracowniczego EBI oraz art. 49-1 RPSE pracownikom, którzy zostali uznani przez komitet ds. inwalidztwa za niepełnosprawnych, przysługuje prawo do renty inwalidzkiej.
- 123 W niniejszym przypadku, jak wynika z pkt 75–81 powyżej, opinia komitetu ds. inwalidztwa, zgodnie z którą skarżący jest niepełnosprawny, została wyrażona w dokumencie zatytułowanym „Wnioski komitetu ds. inwalidztwa z dnia 9/11/2018”, co do którego zostało stwierdzone w świetle wszystkich okoliczności niniejszej sprawy, że wyraża stanowisko członków komitetu ds. inwalidztwa, w związku z czym EBI, który nie twierdził, iż postępowanie przed komitetem ds. inwalidztwa było obarczone nieprawidłowością, nie ma innego wyboru niż uznanie, że skarżący jest niepełnosprawny, a w konsekwencji przyznanie mu uprawnienia do pobierania renty inwalidzkiej bez konieczności powoływania nowego komitetu ds. inwalidztwa.
- 124 W związku z powyższym należy nakazać EBI wypłatę skarżącemu renty inwalidzkiej, która jest mu należna od dnia 1 lutego 2019 r., wraz z odsetkami za opóźnienie naliczanymi do dnia całkowitej spłaty, ustalonymi według stopy procentowej stosowanej przez EBC do jego podstawowych operacji refinansowych, obowiązującej w pierwszym dniu miesiąca, w którym przypada termin płatności, powiększonej o dwa punkty procentowe.
- 125 Obliczona w ten sposób kwota powinna zostać pomniejszona o kwoty, które zostały wypłacone skarżącemu w tym samym okresie tytułem wynagrodzenia i okazały się nienależne z uwagi na uprawnienie do renty inwalidzkiej.

W przedmiocie roszczenia o zadośćuczynienie

- 126 Skarżący twierdzi, że EBI, zmuszając go do wniesienia skargi, mimo iż opinia komitetu ds. inwalidztwa nie pozostawiała wątpliwości co do jego niepełnosprawności, wyrządził mu krzywdę polegającą na pogłębieniu się jego stanu niepokoju, która to krzywda wymaga naprawienia poprzez zapłatę kwoty 5000 EUR oszacowanej ex æquo et bono.
- 127 Zdaniem skarżącego związek przyczynowy między tą krzywdą a postawą EBI jest oczywisty, ponieważ nie doświadczyłby on tego dodatkowego stresu, gdyby EBI zgodził się potwierdzić wnioski komitetu ds. inwalidztwa.
- 128 Skarżący przedstawia w tym względzie opinię swojego psychiatry, E, datowaną na dzień 2 czerwca 2020 r.
- 129 EBI kwestionuje to żądanie.
- 130 Należy w tym względzie zauważyć, że zgodnie z orzecznictwem stwierdzenie nieważności aktu obciążonego wadą niezgodności z prawem może samo w sobie stanowić stosowne i co do zasady wystarczające naprawienie każdej krzywdy, jaką taki akt mógł spowodować (wyrok z dnia 9 listopada 2004 r., Montalto/Rada, T-116/03, EU:T:2004:325, pkt 127; zob. także podobnie wyrok z dnia 9 lipca 1987 r., Hochbaum i Rawes/Komisja, sprawy połączone 44/85, 77/85, 294/85 i 295/85, EU:C:1987:348, pkt 22).
- 131 Inaczej jest tylko w przypadku, gdy strona skarżąca wykaże, że doznała krzywdy dającej się oddzielić od niezgodnego z prawem zachowania stanowiącego podstawę stwierdzenia nieważności, której nie można w pełni zadośćuczynić w drodze tego stwierdzenia nieważności (wyrok z dnia 31 maja 2018 r., Korwin-Mikke/Parlament, T-352/17, EU:T:2018:319, pkt 78).
- 132 O ile w niniejszym wypadku należy stwierdzić, że krzywda polegająca na pogłębieniu się stanu niepokoju, na którą powołuje się skarżący, jest związana z postawą przyjętą przez EBI na etapie poprzedzającym wniesienie skargi, o tyle Sąd stoi na stanowisku, że skarżący nie wykazał, iż krzywda ta nie może zostać w pełni naprawiona poprzez stwierdzenie nieważności decyzji EBI, tym bardziej, że w niniejszej sprawie łączy się ono z nakazaniem instytucji wypłaty skarżącemu wszystkich świadczeń pieniężnych, których był pozbawiony wskutek nieważnej decyzji (zob. podobnie wyrok z dnia 30 stycznia 2020 r., BZ/Komisja, T-336/19, niepublikowany, EU:T:2020:21, pkt 55).
- 133 W związku z powyższym należy oddalić sformułowane przez skarżącego żądanie zadośćuczynienia za krzywdę.

W przedmiocie kosztów

- 134 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 135 Ponieważ żądania EBI nie zostały w zasadniczej części uwzględnione, należy obciążyć go kosztami zgodnie z żądaniem skarżącego.

Z powyższych względów,

SĄD (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) z dni 8 lutego i 8 marca 2019 r., stwierdzających, że KL jest zdolny do pracy i od dnia 18 lutego 2019 r. jest nieobecny w pracy bez usprawiedliwienia oraz decyzji prezesa EBI z dnia 16 marca 2020 r. utrzymującej je w mocy.**
- 2) EBI wypłaci KL rentę inwalidzką od dnia 1 lutego 2019 r. wraz z odsetkami za zwłokę w zapłacie tej renty do dnia całkowitej spłaty, ustalonymi według stopy procentowej stosowanej przez Europejski Bank Centralny (EBC) dla jego podstawowych operacji refinansowych i obowiązującej w pierwszym dniu miesiąca, w którym płatność jest należna, powiększonej o dwa punkty procentowe, po odliczeniu kwot wypłaconych skarżącemu z tytułu wynagrodzenia w tym samym okresie, które w wyniku wypłaty renty inwalidzkiej nie są mu należne.**
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.**
- 4) EBI zostaje obciążony kosztami postępowania.**

Gervasoni

Nihoul

Frendo

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 24 listopada 2021 r.

Podpisy